

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 29 grudnia 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zastosowania ustawy o ubezpieczeniu społecznym do osób, zatrudnionych w żegludze morskiej.

Na podstawie art. 312 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) zarządza się co następuje:

§ 1. Do osób zatrudnionych w żegludze morskiej, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396), jeżeli przepisy rozporządzenia niniejszego nie stanowią inaczej.

§ 2. Za statki polskie w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się statki, określone ustawą z dnia 28 maja 1920 r. o polskich statkach handlowych morskich (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 285), zmienioną rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 269) i ustawą z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 334), oraz wszystkie inne statki morskie o pojemności nieprzekraczającej 50 m³, które zostały zarejestrowane przez władze polskie.

§ 3. Osoby, zatrudnione na statkach polskich, oraz osoby, zatrudnione przy czynnościach dorywczych, wykonywanych na statkach obcych, w obrębie portów polskich i na ich redzie, nienależące do załogi statku, podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zgodnie z przepisami ustawy o ubezpieczeniu społecznym.

Obowiązkowi ubezpieczenia podlegają również osoby, wykonywające na własny rachunek samo-

dzielnie zawód żeglarski na statkach o pojemności nieprzekraczającej 50 m³; osoby te podlegają obowiązkowi ubezpieczenia tylko w zakresie ubezpieczenia, objętego art. 1 pkt. 2 lit. a) ustawy o ubezpieczeniu społecznym, natomiast do ubezpieczenia, objętego art. 1 pkt. 1 i pkt. 2 lit. b) tej ustawy, mogą przystąpić z własnej woli na warunkach ulgowych, przewidzianych dla grup, przystępujących do ubezpieczenia zbiorowo (art. 12 ust. 2 zdanie ostatnie ustawy o ubezpieczeniu społecznym).

§ 4. Do powstania i ustania obowiązku ubezpieczenia mają odpowiednie zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tem, że transport osób, zatrudnionych w żegludze morskiej, z lądu na statek i ze statku na ląd uważa się za objęty okresem pracy.

Przy zmianie bandery obowiązek ubezpieczenia ustaje z tym terminem, w którym ubezpieczony miał prawo, na podstawie ustawy z dnia 2 czerwca 1902 r. o służbie marynarza (Dz. U. Rzeszy niem. str. 175), żądać zwolnienia z pracy.

§ 5. Za miesiąc pracy w żegludze morskiej przyjmuje się 30 dni, a za tydzień 7 dni.

§ 6. Wartość wynagrodzenia w naturze osób, zatrudnionych na statkach polskich, z wyjątkiem wymienionych w § 15, ustala na wniosek ubezpieczalni społecznej państwowy urząd ubezpieczeń społecznych w porozumieniu z Urzędem Morskim po wysłuchaniu opinii zawodowych organizacji marynarzy i armatorów.

§ 7. Osoby, wykonywające na własny rachunek samodzielnie zawód żeglarski na statkach o pojemności nieprzekraczającej 50 m³, ubezpieczone będą na podstawie przeciętnego zarobku rocznego, ustalonego przez Urząd Morski, a jeżeli chodzi o osoby, trudniące się rybołówstwem w porozumieniu z Morskim Urzędem Rybackim.

§ 8. Właściwą pod względem terytorjalnym jest ubezpieczalnia społeczna, w której okręgu znajduje się port ojczysty statków, na których są zatrudnione osoby, podlegające obowiązkowi ubezpieczenia.

§ 9. Zgłoszenia do ubezpieczalni społecznej, dotyczące osób przyjętych poza granicami Rzeczypospolitej do zatrudnienia lub zwolnionych na statkach, pływających poza obszarem polskich wód terytorjalnych, powinny być dokonywane najpóźniej czwartego dnia po powrocie statku do portu ojczystego.

§ 10. Ubezpieczony, który otrzymuje w czasie podróży lub poza granicami kraju od armatora pomoc na wypadek choroby, zgodnie z przepisami §§ 59 do 61 ustawy z dnia 2 czerwca 1902 r. o służbie marynarza (Dz. U. Rzeszy niem. str. 175) oraz §§ 553 — 555 kodeksu handlowego niemieckiego, nie ma w okresie, w którym tę pomoc otrzymuje, prawa do świadczeń z ubezpieczalni społecznej.

§ 11. Art. 117 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym nie ma zastosowania, jeżeli ubezpieczony najpóźniej trzeciego dnia po powrocie do portu ojczystego, przedłoży ubezpieczalni zaświadczenie lekarza okrętowego, a jeżeli na statku niema lekarza zaświadczenie kapitana statku, że wypadek choroby zaszedł jeszcze przed ustaniem obowiązku ubezpieczenia.

§ 12. Przeciętny miesięczny zarobek, wzięty za podstawę wymiaru świadczeń wypadkowych, nie może być niższy od właściwego dla danej kategorii pracowników zarobku, ustalonego zgodnie z § 15 rozporządzenia niniejszego, przyczem do rent, przyznanych młodocianym, lub młodszym marynarzom ma odpowiednie zastosowanie § 17 rozporządzenia niniejszego.

Art. 139 ust. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym nie ma zastosowania do osób, zatrudnionych w żegludze morskiej.

§ 13. Dla osób, które były co najmniej przez 10 lat zatrudnione w żegludze morskiej, ustala się liczby tygodni składkowych, określone art. 153 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym na 750 tygodni składkowych zamiast 1.000 i 2/3 liczby tygodni składkowych zamiast 3/4.

§ 14. Część składki, przypadająca na pracodawcę za ubezpieczenie w zakresie art. 1 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym osób, zatrudnionych na statkach żeglugi dalekomorskiej, obniża się o 30% pełnej składki (art. 220 ust. 1 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym). Nie obniża się składki za osoby wykonywające czynności dorywcze (§ 3 ust. 1).

§ 15. Dla osób, zatrudnionych na polskich statkach detaszowanych (§ 20), podstawę wymiaru świadczeń stanowią przeciętne zarobki miesięczne, ustalane dla poszczególnych kategorii tych osób na okres roczny przez Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinii zawodowych organizacyj marynarzy i armatorów. Normy te ogłasza Minister Opie-

ki Społecznej w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski”.

§ 16. W stosunku do statków detaszowanych podstawę wymiaru składek stanowi załoga szacunkowa (ust. 2) i przeciętne zarobki miesięczne, ustalone w myśl § 15.

Izba Ubezpieczeń Społecznych ustala na okres roczny dla każdego detaszowanego statku załogę szacunkową według przeciętnej ilości osób zatrudnionych. Ustalenie następuje na wniosek właściwej ubezpieczalni społecznej po zasięgnięciu opinii Urzędu Morskiego.

§ 17. Renty wypadkowe, przyznane młodocianym na podstawie zarobków ustalonych (§ 15), podwyższa się od ukończonego 18 roku życia do wysokości renty, wymierzonej na podstawie zarobku ustalonego (§ 15) marynarza młodszego, a od ukończonego 21 roku życia do wysokości renty, wymierzonej na podstawie zarobku ustalonego marynarza starszego. Postanowienie powyższe dotyczy również rent wypadkowych, przyznanych młodszym marynarzom.

§ 18. Dla osób, zatrudnionych na statkach detaszowanych, książka żeglarska jest dowodem będącym podstawą roszczenia o świadczenia za okres zatrudniania na statku detaszowanym.

Członkowie rodziny ubezpieczonego, zatrudnionego na statku detaszowanym, otrzymują świadczenia z ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym na podstawie zaświadczenia armatora, stwierdzającego zatrudnienie na statku detaszowanym.

§ 19. W stosunku do statków detaszowanych za okres ciepłej martwej konserwacji (uniemożliwienie statku przy zmniejszonej załodze o co najmniej 80%) wynosi składka 1/8 pełnej składki, a za okres zimnej martwej konserwacji (uniemożliwienie statku i pozostawienie jedynie personelu dozoru) wynosi składka 1/20 pełnej składki. Za okres konserwacji uznaje się czas faktycznego postoju bez okresu zakonserwowania i odkonserwowania, przyjmując na te okresy po 7 dni przed i po martwej konserwacji. Konserwację statku należy zgłosić w ciągu miesiąca do właściwej ubezpieczalni społecznej.

§ 20. Za statek detaszowany uznaje się statek, który według oświadczenia armatora nie zawinie w ciągu roku do portu ojczystego.

W razie wcześniejszego zawinięcia przysługuje ubezpieczalni społecznej prawo obliczenia składek na podstawie faktycznych zarobków za okres ubiegły.

Minister Opieki Społecznej może uznać za statek detaszowany również poszczególny statek nieodpowiadający warunkom, ustalonym w ust. 1.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*